

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 34079

гр. София, 14.12.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20221110106744 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 27 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Образувано е по искова молба на „Фирма срещу „Фирма.” със седалище в гр. Х.

Исковата молба е подадена в изпълнение указанията на СГС по т. дело 1463/2021 г. СГС, VI-9 състав, по което е издадена европейска заповед плащане срещу ответника, срещу която е подадено възражение.

Книжата до ответника - искова молба, ведно с приложенията към нея, са връчени по реда на чл. 611 ГПК във връзка с Регламент 2020/1784 на Европейския парламент и на Съвета.

В указания от съда едномесечен срок по делото не е постъпил отговор на исковата молба от ответника.

В постъпилия след срока отговор на исковата молба, както и във възражението срещу европейската заповед за плащане, ответникът прави възражение за неподсъдност на спора на българския съд.

По въпроса за международната компетентност на съдилищата в Република България да разгледат повдигнатия правен спор, съдът съобрази следното:

Исковата молба, по която е образувано делото, е подадена от българско дружество срещу дружество със седалище в Х, като отношенията се основават на договор за превоз между две точки в чужбина (Х).

Исковото производство е предшествано от производство по издаване на европейска заповед за плащане по Регламент № 1896/2006 г., каквато заповед е издадена на 21.09.2021 г. и в резултат на подадено възражение от 15.12.2021 г. (в срока по чл. 16 от

Регламент № 1896/2006 г.), и след указания от съда ищецът е подал настоящата искова молба от 21.03.2022 г., като е довел указаната му държавна такса.

След подадено възражение по чл. 16 от Регламент № 1896/2006 г., заповедно производство се счита за прекратено, поради което ирелевантно за спора е дали заповедно производство се е развило пред компетентен съобразно чл. 6 от Регламента съд (така в определение № 18/13.01.2017 г. по ч. т. д. № 1734/2016 г. на ВКС, I т. о. се приема, че "разпоредбите на Регламент № 1896/2006 г. и конкретно тази на чл. 6 относно компетентността са относими към процедурата по издаване на европейска заповед за изпълнение и не могат да бъдат приложени към последващото исково производство по чл. 626 от ГПК, доколкото с подаването на възражението по чл. 16 от Регламента тази процедура приключва, а чл. 17 от същия регламент препраща към правилата на редовното гражданско производство на съответната държава-членка по произход, които се прилагат при съобразяване на разпоредбите на Регламент № 44/2001 г. (сегашен Регламент № 1215/2012 г.), включително при преценката за наличие на международна компетентност за българския съд да разгледа спора по исковото производство").

Следователно, за преценка дали настоящото вече исково производство се развива пред международно компетентен съд, следва да се разгледат разпоредбите на Регламент № 1215/2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, тъй като спорът засяга търговска сделка, между две дружества, и двете със седалище в държави - членки на ЕС.

Както е посочил и СЕС в практиката си (Решение на Съда (първи състав) от 7 ноември 2019 година по дело C-213/18) с цел засилване на правната защита на лицата, които са установени в Съюза, като позволяват едновременно на ищеца да определи лесно съда, който може да сезира, а на ответника — разумно да предвиди пред кой съд може да бъде призован, правилата за компетентността, които се съдържат в Регламент № 1215/2012, се придържат към принципа за компетентност на съда по местоживее на ответника, посочен в член 4 от Регламента и допълнен с правилата за специалната компетентност (вж. по аналогия решение от 3 май 2007 г., *Color Drack*, C-386/05, EU: C: 2007: 262, т. 20 и 21).

С оглед данните по конкретното дело и общото правило на чл. 4, ал. 1 от Регламент № 1215/2012 г. настоящият съдебен състав намира, че липсва основание за международна компетентност по спора на българските съдилища, доколкото седалището на ответното дружество е в Х (съгласно чл. 63 от Регламент № 1215/2012 г. - търговско дружество или друго юридическо лице имат местоживее в мястото, където се намира тяхното седалище по устав или централно управление или основно място на стопанска дейност).

Не е налице основание за международната компетентност и съобразно специалните правила в раздел 2-7 от Регламент 1215/2012 г. и по специално правилото на чл. 7, ал. 1 от Регламент 1215/2012 година.

Както е посочил и СЕС в цитираното решение по дело C-213/18, правилото за

компетентност на съда по местоживеенето на ответника се допълва по чл. 4 от Регламент 1215/2012 г., в член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012 от правило за специална компетентност по дела, свързани с договор, което е мотивирано от съществуването на тясна връзка между договора и компетентния да се произнесе по него съд (вж. по аналогия решение от 3 май 2007 г., Color Drack, C-386/05, EU: C: 2007: 262, т. 22). Поради това ответникът може да бъде призован пред съда по мястото, където задължението, стоящо в основата на иска, е изпълнено или трябва да бъде изпълнено, тъй като се предполага, че между този съд и договора съществува тясна връзка (вж. по аналогия решение от 3 май 2007 г., Color Drack, C-386/05, EU: C: 2007: 262, т. 23).

В конкретния случай, обаче, предмет на иска е вземане във връзка с договор за превоз между страните, който договор за превоз е с място на доставка, т. е изпълнение на договора (място на разтоварване) - Германия. Следователно, не е налице и специалната компетентност по чл. 7 от Регламент 1215/2012 година.

Раздели 3, 4 и 5 от Регламент (ЕО) 1215/2012 уреждат компетентност по застрахователни, потребителски и трудови договори и не са относими към компетентността на съда по предявените в настоящия спор искове.

С оглед на своевременно релевираното възражение от ответника в тази насока не са налице основание да се приеме, че е налице мълчаливо учредяване (пророгация на компетентност) съгласно чл. 26 от Регламент № 1215/2012 г.

Следователно, в конкретния случай не са налице основания, които да обосновават извода, че Софийски районен съд е международно компетентен да разгледа спора, възникнал след подаването в срока по чл. 16 от Регламент № 1896/2006г. на възражението срещу европейска заповед за плащане.

По изложените по-горе мотиви, настоящият съд на Република България намира, че не е международно компетентен съобразно никоя от разпоредбите на Регламент (ЕО) 1215/2012.

Ето защо съдът следва да прогласи, че не е компетентен да се произнесе по сезирания спор, като прекрати производството по делото.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОГЛАСЯВА на основание чл. 28 от Регламент (ЕО) 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, БЪЛГАРСКИЯТ СЪД ЗА МЕЖДУНАРОДНО НЕКОМПЕТЕНТЕН да разгледа предявения от „Фирма с ЕИК Х срещу „Х” със седалище в гр. Х иск, по които е образувано гр. дело 6744/2022 г. по описа на СРС,113 състав.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. №6744/2022 г. по описа на СРС,113

състав.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____